

Vrgel se je naprej z vso silo in nato v stran, stopil za bukev, vrgel puško na lice ter čakal.

„Ha, zlodej!“ je zaklel oni. Bil je gozdni varih in lovec. — Gropa ga je dobro poznal in celo prijatelja sta si bila. No tukaj, je dobro vedel, neha vse prijateljstvo. Dolžnost in služba sta pred prijateljstvom, in lovec bo tvegati rajši življenje nego pustiti njega, da bi ušel. Torej boj na življenje in smrt! In danes je sveti večer! — Ne vda se pa ne, nikakor ne, naj velja kar hoče — čuvaj ga prijati ne sme . . . Ta sramota . . .

Kranjska narodna noša.

„Stoj, kdo si! Ustrelim!“ — In res — tik mimo bukev je zletel lovčev strel. Nekaj zrn je celo odškropilo od debla — Gropa je stal nepremično.

„Zlodej — imej pamet in vdaj se tu!“ Prijatelj lovec se je bližal prostoru, kjer je stal Gropa, od strani in se varno posluževal débel v obrambo.

Gropa je uvidel, da mu ne bo mogel uiti. Ali on ali jaz! — Hipno mu je šinila misel. Toda — morivec, ubijavec? — In to celo na sveti večer — Lovre, tvoj prijatelj!

„DOM IN SVET“ 1906. ŠT. 1.

— In vendar — če ga pustiš? — Ti si nesrečen, zasramovan, zaprt. —

Lovec je prihajal vedno bliže.

Gropa je hotel poizkusiti zadnje, da se reši sramote.

„Lovre“ se je oglasil, „bodi pameten, jaz sem!“

„Gropa, ti?“ —

Skoro neverjetno, nezaupljivo je bilo vprašanje.

„Da, Lovre! Pusti me, naj grem —“

„Oddaj orožje!“

„Nikdar — razen, če me ne naznaniš!“

„Moram! Prisegel sem!“

„Torej nobene rešitve?“

„Oddaj orožje in pusti se vkleniti!“

„Nikdar!“

„Gropa!“

„Lovre!“

Kakor iskre na nakovalu od vročega železa, ki po njem vdarja kovač, so padale besede.

„Gropa! Vdaj se! Bodi pameten —“

„Pusti me! — Če hočeš, ti dam puško — samo mene pusti — in ne izdaj me!“

„Ne morem!“

„Res ne?“

V istem trenutku se je zabliskalo in lovec Lovre je kriknil ter padel vznak. Puška je odletela daleč v stran.

In Gropa se je polotil strah in groza. Kakor zadet srnjak je poskočil in bežal, bežal kar naprej, naprej — — —

Sneg je naletaval, veter je pihal, drevje je šuštel — on pa je bežal in bežal — — —

In od tedaj je dvajset let. Kakor takrat, se je zdelo Gropu nocoj po dolgih dvajsetih letih v temni sveti noči! —

In kakor bi ga nekaj dvignilo pri tem spominu — je planil Gropa pokoncu, izvrnil čašico žganja, kakor bi iskal poguma, zagrabil dvocevko izza prečnika in stopil skozi duri . . . Mrzel veter in sneg sta mu udarila v obraz. A Gropa se ni zmenil. Stopal je proti hribu — po oni poti, kot pred dvajsetimi leti.

Sneg je naletaval, burja se je z njim igrala in ga nasipala v zatišjih. Stopinje so se vdi-